

Vi fisker litt... og Jesus venter

Innsettelsespreken Namdal, 12.04.2026

Prost Sven Becker

Tekst:

Johannes 21,1–14: Jesus viser seg for disiplene ved Tiberiassjøen:

1 Siden åpenbarte Jesus seg enda en gang for disiplene ved Tiberiassjøen. Det gikk slik til: 2 Simon Peter, Tomas, som ble kalt Tvillingen, Natanael fra Kana i Galilea, Sebedeus-sønnene og to andre av disiplene hans var sammen der. 3 Simon Peter sier til de andre: «Jeg drar ut og fisker.» «Vi blir også med», sa de. De gikk av sted og steg i båten. Men den natten fikk de ingenting.

4 Da morgenen kom, sto Jesus på stranden, men disiplene visste ikke at det var han. 5 «Har dere ikke noe å spise, barna mine?» sa Jesus til dem. «Nei», svarte de. 6 «Kast garnet ut på høyre side av båten, så skal dere få», sa Jesus. De kastet garnet ut, og nå klarte de ikke å dra det opp, så mye fisk hadde de fått. 7 Disippelen som Jesus elsket, sa da til Peter: «Det er Herren.» Da Simon Peter hørte at det var Herren, bandt han kappen om seg – den hadde han tatt av – og kastet seg i sjøen. 8 De andre disiplene kom etter i båten og dro garnet med fisken etter seg. De var ikke langt fra land, bare omkring to hundre alen.

9 Da de var kommet i land, så de et bål der, og det lå fisk og brød på glørne. 10 «Kom hit med noen av de fiskene dere nettopp fikk», sa Jesus til dem. 11 Simon Peter gikk da om bord i båten og trakk garnet i land. Det var fullt av stor fisk, ett hundre og femtetre i alt. Men enda det var så mange, revnet ikke garnet. 12 Jesus sa til dem: «Kom og få mat!» Ingen av disiplene våget å spørre ham: «Hvem er du?» De visste at det var Herren. 13 Så gikk Jesus fram, tok brødet og ga dem, det samme gjorde han med fisken.

14 Dette var tredje gang Jesus åpenbarte seg for disiplene etter at han var reist opp fra de døde.

KRISTUS ER OPPSTANDEN - HAN ER SANNELIG OPPSTANDEN!

Kjære menighet,

«Jeg drar ut og fisker», sier Peter.

Det høres så hverdagslig ut. Så lite høytidelig. Men egentlig rommer det mye mer. For dette er ikke bare en fisketur.

Dette er Peter som går tilbake:

Til det han kan.

Til det som er trygt.

Kanskje også litt bort fra det som ble vanskelig.

For vi vet hva som ligger bak. Natten da Jesus ble tatt. Natten da Peter sviktet. Tre ganger.

Og så – stillhet.

Ingen oppgjør.

Ingen forklaring.

Bare et tomrom.

Så ja – «jeg drar ut og fisker» kan også bety:

Jeg orker ikke kjenne på det der akkurat nå.

Og så fisker de hele natten.

Og får ingenting.

•

Det er som om livet noen ganger stopper litt opp der vi prøver å unngå det som egentlig må tas tak i.

Men så står han der.

På stranden.

Ikke som en anklager.
Ikke med pekefinger.

Men med et spørsmål:
«Har dere ikke noe å spise, barna mine?»

Og med en invitasjon:
«Kast garnet ut...»

Og plutselig skjer det noe.

Ikke bare med fisken.

Men med relasjonen.

For dette er begynnelsen på noe mer enn en god fangst.
Dette er begynnelsen på forsoning.

•

De kommer i land.

Og det første de ser er et bål.

Det er et lite, men viktig poeng.

For det er bare én annen gang i Johannesevangeliet det nevnes et bål.

Det var den natten Peter fornektet Jesus.

Og nå står han der igjen – ved et nytt bål.

Samme lukt.
Samme varme.

Men en helt annen mulighet.

Ikke for å bli avslørt.
Men for å bli gjenopprettet.

Forsoning skjer ofte akkurat der.

Ikke ved at vi slipper unna det som var,
men ved at vi får møte det – på nytt – i et annet lys.

•

Og legg merke til hvordan Jesus gjør det.

Han starter ikke med å si:
«Peter, vi må snakke om det som skjedde.»

Han sier:
«Kom og få mat.»

Det er nesten overraskende.

Midt i det som kunne blitt et tungt oppgjør,
så dekker Jesus bord.

Han gir.

Før han krever noe som helst.

Det er slik Guds forsoning ser ut.

Ikke som en dom først,

men som en invitasjon.

•

I dag er Ada og Mari døpt.

Og dåpen er nettopp dette:

Et liv som legges i hendene på en Gud
som allerede har gjort alt klart.

Forsoningen, velvilje, kjærlighet er ikke noe barna skal få senere.

Den er gitt.

Før de kan svare.
Før de kan forstå.
Før de kan gjøre opp for noe som helst.

Det er nesten så radikalt at vi voksne strever med å ta det inn.

For vi tenker ofte at forsoning og kjærlighet må fortjenes.

Men i evangeliet skjer det motsatte:

Begge deler gis – og så får vi leve oss inn i de.

•

Og så står jeg her i dag – som ny prost.

Det er også litt sånn... å komme i land etter en natt på sjøen.

Med alt det som har vært.
Alt det som ikke alltid ble som det skulle.

Og kanskje er det nettopp derfor denne teksten er så god å få i dag.

For den sier noe om hva kirken er:

Ikke et sted for perfekte mennesker.

Men et sted hvor vi får komme i land.

I møte med han som ikke først spør:

«Hva har du fått til?»

Men:

«Kom og få mat.»

•

Og kanskje er det også en invitasjon til oss alle.

For vi bærer alle på noe uoppgjort.

Noe vi angrer på.

Noe vi skulle gjort annerledes.

Noe vi helst ikke vil forholde oss til på nytt.

Og så gjør vi som Peter:

Vi holder oss i aktivitet.

Vi fisker litt.

Men Jesus blir stående.

Ikke for å presse oss.

Men for å gi oss en ny mulighet.

Til å nærme oss.

Til å bli møtt.

Til å bli forsonet.

•

Og Peter?

Han kaster seg i vannet.

Ikke veldig kontrollert.
Ikke særlig verdig.

Men målrettet.

Mot Jesus.

Kanskje er det det tro også er, av og til:

Ikke at vi har alt på plass,
men at vi likevel beveger oss i hans retning.

•

Så i dag—

i dåpen,
i livet,
i kirken,
og ja, også i denne nye tjenesten—

står invitasjonen der:

Kom.

Ikke fordi vi har fått det til.
Men fordi vi er ønsket.

•

Jeg ønsker å lande disse tankene på en musikalsk måte:

For midt i byen,
midt i livet,
midt i alt som er uferdig og underveis,

så finnes det et sted
hvor forsoning fortsatt deles ut.

Så nå skal jeg synge:

«I en kirke midt i byen.»

Amen.